

Múzy na dovolené?

Pročítání textů zaslaných do letošní literární soutěže skrývalo mnohá milá překvapení. Kde jinde si člověk již poněkud odrostlý může tak krásně zavzpomínat na poetiku, která kdysi utvářela jeho estetické vnímání než v básních tak jasně odkazujících na klasická díla?

Andrea Bátovská

*Fouká, fouká větříček,
kdepak je můj miláček,
copak asi teď dělá,
snad už za mnou spěchá!*

Nicméně autory a hlavně autorkami textů přece jen nejsou děti, ale (převážně) lidé dospívající, a tak se v poezii i próze zásadně projevuje i jejich sexualita. Ztvárnění jsou různá, pro ukázkou ještě jedna báseň též autorky:

*Jsi můj jediný muž,
lásky a něhy má tuž,
nikoho kolem nevnímám
a s nikým jiným se nevidám.*

či úryvek z povídky Renaty Strnadové *Anabelle*:

„Žahla tě medúza,“ řekl Ryan. „Pojď!“ vzal mě za ruku (na chvíli jsem úplně zapomněla na bolest!) a utíkali jsme do blízké restaurace pro ocet. Napuchlá čára na lokti a lýtku přestala štípat, ale i tak bolela. Ryan se usmál, vzal mě do náruči a nesl zpátky. Jeho vlasy mi padaly do obličeje a lechtaly po hrudi. Zavřela jsem oči slastí.

Objevovala se samozřejmě i další témata. Častou inspirací byla například krajina a pocity, které v mysli vyvolávají její proměny. (Jakkoli zajímavé mohou být změny rytmu v předchozích ukázkách, právě v další básni je pro plné pochopení všech jejích rozměrů třeba vychutnat si autorskou hru se slovem.)

Je říjen.

Iva Růžičková

*Mlha se válí jak zlá líná ženská po krajině.
Přemnožené myši v mrazivých děrách živoří jen.*

Už je říjen.

*Pára jde od úst, sladce
sluší krajka jinovatce.*

Jest říjen.

*Bledé slunce lhostejně na nás popatří jen;
po létě teskní, říjnem se loudá duše plíživá,
že je střízlivá.*

První vločka ranou pěstí o zem udeří jen;

*Suché listí tváře pitvoří,
umrlá krása jen pokoří.*

Je říjen.

Nešťastný pud, když zůstal

Nevyříjen.

Mlha se válí jak zlá líná ženská po krajině.

Až se jí kapsy budou chtíčem nadouvat,

říjen zpráchniví v listopad.

Však dost již nejapného humoru. Ne všechny došlé příspěvky se dají označit za naivní či formálně nezvládnuté. V kategorii prózy zapůsobí zejména krátké poetické textíky Ivy Růžičkové, která se na rozdíl od jiných nesnaží obohatit svět o další záznam pocitů mladého člověka v „podivné“ společnosti. Mezi básněmi potěší cyklus poměrně vyzrálých básní Pavlína Pulcové *Studna, v níž luna spí*, nebo formálně i obsahově svěží dílka Marie Zelbové. Ukázky nejen z jejich příspěvků budeme otiskovat v literární příloze *Splav!u*. A pokud byste se také chtěli pochlubit svým literárním umem, Vaše básně či krátké povídky budou v redakci víc než vítány! Kam jinam než do Sobotky by se přece jezdily rekreovat múzy?

Múzy na dovolené

Martin Vídenský

*Odnikud
do nikam
sám sebou
pronikám.*

*Nevymyslím
nic,
i když chci
sebevíc.*

Z textů zaslaných do literární soutěže vybral
a komentář sepsal Vít Prokopius

Racci

Anita Gregorová (1987)

Volali racci od moře,
ti slaní racci,
flotila racků v příboji
o útes ztroskotala.

Volali tě.

Mluvila voda ve džbánech,
zvonivá voda,
nedávno ještě pod zemí
pokojně vyčkávala.

Mluvila ke mně.

Volali tebe,
volali mne,
volali na nás oba.
Na každého zvlášť.

Možná se jednou potkáme –

Z cyklu Studna, v níž luna spí

Pavlína Pulcová (1975)

„Korunou každé ženy je láska.“ Euripides

Utopena v jasmínových polibcích

Čas zaklet do tlukotu srdce

Závrať z nadechnutí

Vznešená labuť!

Úzkostné holátko!

Bělostná holubice!

Touhy hnízdící v dlaních vzlétají nad úrodnou krajinu
těla

V poduškách trav kvete Sladkobol a Smyslubití

Hluboké tůně skrývají ryby – perleťový lesk

co je rybář chtivý chytí

Poprvé poryvy strmé hroty pokoří

a na zem padne pápěří

jak první sníh

Lásko!

Jasmínová ohlávka

Výkřik

Holubičí peří

Pár krůpějí krve

potřísní

i lilii

Miluji!?

+++

Marina Chládková (1984)

Některá rána
se špatně stínují,
když večer tužkám
olámal hroty
a k ořezání
zbyly jenom nože.

Dětství

Martin Vídenský (1970)

Mávnutí křídel,
prchavé okamžiky
naší svobody.

Milá slečno redaktorko

Marie Zelbová (1977)

přestože jste poměrně hezká
a možná i přiměřeně inteligentní
z vašich naivních dotazů je zjevné
že vaše znalosti dané problematiky
jsou velice kusé

dle mého názoru
bude nejvhodnější vyjasnit si celou situaci
při večeři v hotelu
a trochu blíže se seznámit u mě doma

v opačném případě si seberte diktafon
a už mě déle neobtěžujte
mám totiž právě jednání které je velice
opakuji velice důležité

pokud chápete co tím myslím

Okurky

Iva Růžičková (z cyklu Chutné pokrmy)

Několik okurek vznáší se murénovitě v láku, ten se lehce pohupuje a vleče se z něj po vnitřku stopa řetízku, jenž zaručuje kvalitu; cár koprové krajky visí zplihle přes okraj a dole krouží žlutá hořčičná semena, prstence cibule se trhají. Lák leptá kůži na prstech, stéká k zápěstí a ostře čpí, když ruka třímá okurku zvláště zakřivenou, zelenou jako mladá ještěrka. Tužší koneček ještě se šfopičkou s hlasitým praštěním vezme za své první a z okurky prýští ocet, jímž je dužina napitá, něžné hrbolky ryjí do patra kyselé brázdy, tak kyselé, až se čelo krabatí a vedrem vyráží na něm pot; některé okurky jako by se nedaly jíst jinak než s funěním a oroseným čelem. Tehdy okurka přesahuje svůj rámec zákusku. Domácí pětilitrovka – lepší než sex!